

MUSEUMS

poster

NR. 3 / AUGUST 2002
POST & TELE MUSEUM

Postspionen, 2. DEL

Af Sune Christian Pedersen

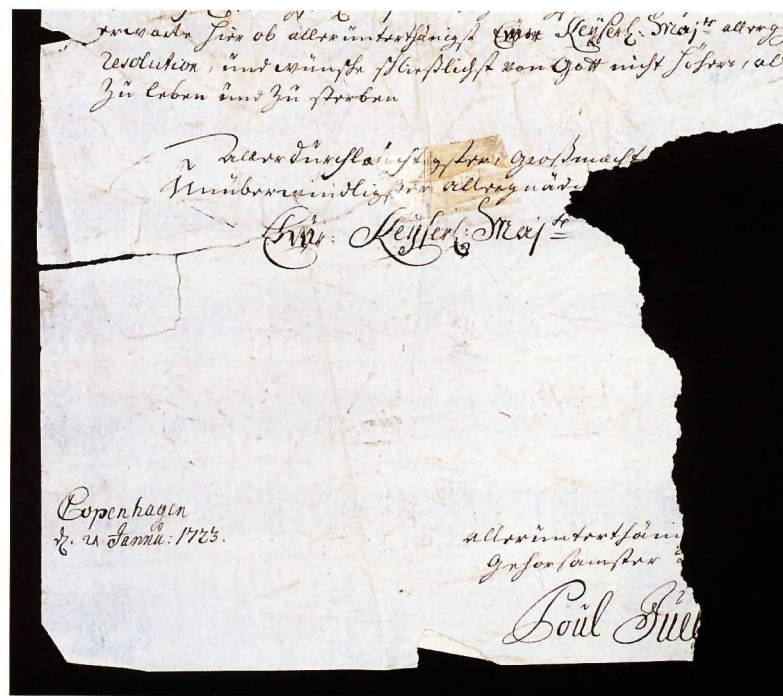
Her bringes sidste del af historien om den listige postkontrollør Christian Christoffer Erlund (1673-1754), der startede sin karriere som landsforvist drabsmand, steg i graderne til generalpostdirektør for efter blot fem år at blive afskediget uden pension.

Klokken 9 den 8. marts 1723 blev Povel Juel (1675-1723) ført til skafottet på Nytorv. Skarpretteren afhuggede først hans højre hånd, dernæst hans hoved og holdt til sidst hovedet op foran den store folkemængde og råbte: „Dette er en forræders hoved“. Kroppen blev parteret, og stykkerne blev kastet i en kærre og kørt uden for Vesterport, hvor hovedet blev sat på en stage til skræk og advarsel.

To år forinden havde den ærgerlige og stridbare embedsmand og digter Povel Juel indsendt den fantastiske ide til kongen at besejle og kolonisere Grønland, men som så mange andre af hans breve til kongen var dette blevet ignoreret, til Juels store forbitrelse. Han begyndte nu at pleje omgang med svenske og gottorpske kontakter om mulig svensk deltagelse i projektet, men disse kontakter vakte opmærksomhed i København, og i al diskretion blev en af kongens mest betroede folk, postkontrollør Christian Erlund, sat på sagen.

Erlund på sagen

Det viste sig at være klogt. Erlund var specialist i at opsnappe, åbne og kopiere de forseglede breve uden at modtageren anede uråd. Han opsnappe snart et brev, der

Et fældende bevis – det brev som Juel forsøgte at sluge under sin arrestation. Rigsarkivet. Foto: Tage Ludvigsen.

viste, at Grønlandsprojektet var vokset til et anslag mod den danske stat. Juel skrev til den russiske Zar og foreslog denne ikke blot Grønland, men også Island og Færøerne. Norge blev i det vedlagte projekt, som højst sandsynligt var udfærdiget af Juels gottorpske medlemsvorne, tilbudt hertug Karl Frederik af Holsten-Gottorp, Zarens svigersøn. Og dét var højforræderi.

Erlund iværksatte resolut en husundersøgelse af Juels bopæl. Juel forsøgte desperat at kaste alle sine brevudkast i ovnen, men ét fandt Erlund, og foreviste det for Juel. Juel snuppede det ud af hånden på ham og forsøgte at sluge den del af brevet, der bar hans navnetræk, men Erlund greb i hans halstørklæde, strammede til så Juel var ved at kvæles og tvang ham derved til at spytte det ud. Efter forhør og en retssag, hvor Juels forsvar blev ganske overhørt af en kommission med Erlund som medlem, blev Juel den 6. marts

1723 dømt fra „ære, liv og gods“ og efterfølgende udsat for brutal tortur – igen med Erlund til stede.

Under anklage

For Erlund kom sagen til gengæld mere end belejligt. I de foregående år havde der nemlig været rejst alvorlige anklager mod ham, der truede hans position. Fra 1717 begyndte der at indløbe anklager om underslæb imod postkontrolløren, og der blev nedsat en kommission til undersøgelse af hans forhold. Erlund skulle ifølge anklagerne bl.a. have sendt hundredvis af gratis forsendelser med posten og i 1717-18 forsøgt at få sine undergivne til at sætte portoen lavere for at mindske indtægterne. På dette tidspunkt overvejede man nemlig at bortforpagte postvæsenet til Erlund, og de lavere indtægter ville naturligvis give ham et lavere forpagtningsbeløb.

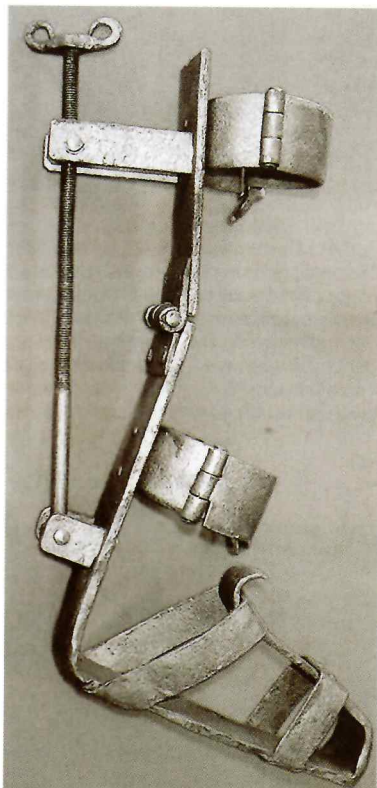
Til disse anklager føjede der sig en anklage om åbning af breve, men kongen meldte den 20. marts

til kommissionen, at man ikke skulle grave videre i dén sag. Forståeligt nok, for Erlunds brevåbninger var jo kernen i hans hemmelige efterretningsarbejde for kongen. Værre blev det, da hans egen medarbejder, postskriver Bendix Jørgensen, beskyldte ham for også at have åbnet kongens breve. Jørgensen, der viste sig at stå bag hovedparten af anklagerne, hævdede en gang at have overrasket Erlund i at pille ved et brev fra kongen, og senere at have set Erlund afskrive brevet.

Intrigernes mester

En anden gang havde Erlund bedt Jørgensen færdiggøre en afskrift af et af kongens breve, som Erlund selv havde været i gang med. Den snu postskriver havde helt tydeligt lært af sin mester. For at beholde brevet med Erlunds håndskrift til senere bevis, havde han færdiggjort

Torturinstrumentet „den spanske støvle“ blev den 6. marts 1723 om aftenen efter domfældelsen brugt til at presse oplysninger ud af Juel om hans medsammen-svorne. Det er ikke svært at forestille sig virkningen på et underbens bestanddele, når skruen strammes til. Rekonstruktion udført af Middelaldercenteret, Nykøbing F.

det, skrevet en ny, og til sidst væltet blækhuset ud over bordet. Da Erlund kom tilbage, undskyldte skriveren sig med, at han var kommet til at ødelægge Erlunds afskrift og derfor havde lavet ham en ny.

Postkontrolløren var nu for alvor i knibe. Han tilbød over for kommissionen at aflægge ed på sin uskyld, men dette nægtede kommissionen at gå med til på grund af indciernes styrke. Inden for kommissionen var der uenighed; to medlemmer ville have ham dømt, mens én ville have ham frikendt. Sagen blev forelagt kongen, men da tog sagen pludselig en totalt uventet drejning: Bendix Jørgensen trak alle sine anklager mod Erlund tilbage.

Erlund havde nemlig fået noget på sin tidligere ansatte. Jørgensen havde selv åbnet breve og blandt andet beholdt en vekslen fra Norge på 177 pund sterling. Tyverisagen sendte Jørgensen i fængsel. Her lykkedes det Erlund at opsnappe en del af sin modstanders bevismateriale ved at bestikke hans medfanger og fangevogter og frarære hans fader en mængde breve. Men vigtigst lykkedes det Erlund at bilde Jørgensen ind, at han ville få ham benådet, hvis blot Jørgensen ville tilbagekalde anklagerne mod Erlund. Jørgensen holdt sin del af aftalen, tilbagekaldte anklagerne – og blev den 21. april 1721 dømt „sig selv til velfortjent straf og andre ligesindede til eksempel og af-sky, til at miste sit liv i galgen“.

Generalpostdirektør for en kort bemærkning

Kommissionen stod nu tilbage med en masse anklager og en underlig fornemmelse. Men Frederik 4. holdt fast i sin mand og udstedte den 17. april 1722 et reskript, der kundgjorde, at „i henseende til den nidkærhed og de tro tjenester, Erlund i forrige krigs tid har imod Os udvist, skal processen imod ham være hævet i anledning af Bendix

Skillsingsvise fra 1723 om henrettelsen af Povel Juel. Tilhører Det Kongelige Bibliotek.

Jørgensens beskyldninger“. Erlund var renset, og sagen mod Povel Juel året efter hævdede ham til fordums magt. I de følgende år blev der udstedt flere kongelige ordrer, der på forhånd rensede postspionen mod anklager om brevspionage. I 1725 blev han udnævnt til generalpostdirektør (planerne om forpagtning af postvæsenet var dog droppet), og det var Erlund, der gav posten sit hovedsæde i Købmagergade i 1727, skråt over for den nuværende postgård. Året efter brændte Erlunds postgård og med den en stor del af de regnskaber, der siden kunne have belastet ham.

Erlund slap af sted med så meget, fordi kongen stolede på ham – eller frygtede ham? Ved tronskiftet i 1730 blev generalpostdirektøren prompte afskediget uden pension og alle hans papirer beslaglagt, og han døde i Sønderborg i 1752 efter dog at have fået nogen oprejsning i form af en pension og fra 1744 en etatsrådstitel.

Udstillingen „Schhh... Fjenden Lytter!“ fortsætter som virtuel udstilling med adgang fra museets hjemmeside www.ptt-museum.dk. Her kan man bevæge sig rundt i den nedtagne spionudstilling, høre lydene, læse historierne og følge et væld af links til den hemmelige kommunikations verden på Internettet.

Peter & Mathilde

Af Marie Ørstedholm

Historien om Peter Faber & Mathilde Fibiger handler om to markante personligheder, der på hver deres måde nåede at sætte tydelige fingeraftryk i 1800-tallets Danmarkshistorie. Begge var begavet med et stort poetisk talent og begge kom til at indtage en pionerrolle inden for den tidlige telegrafiudvikling. Alligevel er det to vidt forskellige skæbnefortællinger, der skildres i museets næste særudstilling.

I modvind

Peter Faber (1810-1877) var en mand med mangesidede talenter. Livet igennem flød der fra hans pen viser og vers til enhver lejlighed i de mange forskellige miljøer, han færdedes i. Med de populæreste af dem („Højt fra træets grønne top“, „Sikken voldsom trængsel og alarm“, og „Den tapre landsoldat“) indbragte han sig hæder og berømmelse, og det er først og fremmest disse, han huskes for i dag. Når julen skal synges ind, er Faber som regel inviteret med til festen.

Mindre kendt er Peter Fabers evner som praktisk naturvidenskabsmand, der som Statstelegrafens første og mangeårige direktør (1852-1877) fik en afgørende betydning for opbygningen af det danske telegrafnet. For Peter Faber lå hans livsgerning først og fremmest i hans bedrifter som polytekniker. Versemageriet var en fritidssyssel, som han udførte for morskabs skyld, uden ambitioner om at blive anerkendt som litterær kunstner. Ifølge familie og venner var han livet igennem en sorgløs sjæl, der tog imod livets udfordrin-

ger og muligheder, som de bød sig til. Dermed nåede han langt – til trods for at han i grunden „blot“ var søn af en smedemester.

I modvind

Langtfra så sorgløs blev Mathilde Fibigers (1830-1872) livsbane. Det lovede ellers så godt for den unge Mathilde, da hun fuld af ungdommelig idealisme og overmod som blot 19-årig guvernante skrev brevromanen „Clara Raphael – Tolv Breve“. I sit lille skrift slog Mathilde som den første i landet til lyd for, at kvinder skulle gives samme muligheder som manden for selvstændig udvikling. Manuskriptet sendte hun til tidens største litterære autoritet, Johan Ludvig Heiberg, der blev så indtaget i det lille skrift, at han fik det udgivet i 1850 og endda skrev et sympatisk forord til det. Med en formodning om at bogens kontroversielle indhold ikke ville

gå upåagtet hen i de litterære cirkler, lovede han i et privat brev Mathilde at stå hende bi som hendes „ridder på litteraturens kampplads“.

Heiberg forstod dog næppe, hvor sprængfarlig Mathildes lille roman var. Med sine tolv breve blev hun den gnist, der satte ild til de ligestillingstanker, der ulmede i naturlig forlængelse af tidens demokratiske strømninger. En hidsig debat om mænds og kvinders lod i livet rejste sig med den såkaldte *Clara Raphael-fejde* i 1851, og Mathilde Fibiger, der havde skrevet under pseudonym, blev hurtigt afsløret som den virkelige stemme bag Clara Raphael. Mens Peter Faber vandt stor popularitet hos den brede befolkning for sin litterære virksomhed, kastede hun sig med sin ud i en umenneskelig modvind. Hun blev skånselsløst kritiseret i de toneangivende kredse og kun forstået af ganske få, heriblandt

Telegrafdirektør
og versemager
Peter Faber.

Mathilde & Peter

og Winnie Hansen

hendes livslange støtter, teologen N. F. S. Grundtvig og politikeren Fredrik Bajer. Heiberg hørte hun ikke mere til. Hun udgav i de følgende år nogle få skrifter, men ingen af dem gav hende den anerkendelse som forfatter, som hun håbede på. Som ugift kvinde af borgerskabet måtte hun udnytte de få forsørgelsesmuligheder, hun havde. I den næste årrække tjente hun lige akkurat til dagen og vejen som huslærerinde, porcelænsmaler og skjortesyerske. Hendes pionerrolle inden for telegrafien fik hun ad skæbnens omveje, da hendes ven, lægen og senere finansminister C. E. Fenger, hjalp hende til en uddannelse som telegrafist under Peter Fabers ledelse. Efter en tre-årig prøvetid blev hun i 1866 Danmarks første kvindelige telegrafist

og dermed også landets første kvindelige tjenestemand. En rolle, som hun så en ære i at udfylde, men som ikke gav hende overskud til at fortsætte sine skrivelser. Anerkendelsen af hendes værker kom først længe efter hendes død i 1872. „Det begyndte med Mathilde“, siger man i dag om hendes betydning for ligestillingskampen.

Ad to spor

I udstillingen fortælles Peter Fabers og Mathilde Fibigers livshistorier i to parallelle spor. Vi følger dem igennem barndom og ungdom til de år, hvor de indleder deres vidt forskellige arbejdsliv. Ved at sammenstille de to livshistorier skildrer udstillingen også de meget forskellige verdener, som borgerskabets mænd og kvinder levede i i 1800-tallets anden halvdel. Som mand blev Peter Faber opdraget og uddannet til et aktivt samfunds- og

arbejdsliv og kunne i vid udstrækning selv vælge sin mission i livet. Som kvinde var Mathilde Fibiger henvist til at finde livets mening inden for hjemmets og familiens rammer. Forsøgte hun at bryde ud af disse rammer, måtte det blive for egen risiko og regning.

Breve, bøger og vers

Et særligt udstillingsafsnit er forbeholdt deres litterære virke. Her udstilles bl.a. et stort udvalg af visser, vers og tegninger fra Peter Fabers liv som versemager og komedieskriver. Mathilde Fibigers forfattervirksomhed skildres gennem hendes værker samt ikke mindst et udvalg af breve, som hun gennem hele sit voksne liv sendte til familie og bekendte. Begges livsindstilling og litterære arbejde var stærkt præget af den nationalånd, der blomstrede op under påvirkning af Treårskrigen, og det spæde demokrati, der blev født med Junigrundloven af 1849.

Statstelegrafen

De to livsbaner krydser endelig hinanden i afsnittet om deres fælles arbejdsplads, Statstelegrafen. Her oplevede Mathilde Fibiger nogle spændende, men opslidende år, mens hun forsøgte at overleve som ene kvinde i et totalt mandsdomineret erhverv. Siden fik hun kvindelige kolleger, da Statstelegrafen – i tråd med udviklingen i andre lande – som et af de første erhverv indså den økonomiske fordel i at benytte kvinder som arbejdskraft. Både Peter og Mathilde arbejdede i telegrafiens tjeneste til deres død.

Særudstillingen „Peter & Mathilde – Peter Faber og Mathilde Fibiger i poesiens og telegrafiens tjeneste“ er åben i perioden 5. september 2002 – 5. januar 2003. I forbindelse med udstillingens åbning udgives et temahæfte med samme titel.

Telegrafist og forfatter Mathilde Fibiger. Det Kongelige Bibliotek.

Østrig i en kold tid

Af Erik Jensen

Museet har en del specialsamlinger af frimærker i sin varetægt. Et par af dem har aldrig tidligere været udstillet, og det er tilfældet for denne samling. Den er samtidig et fornemt eksempel på, hvorledes man med udgangspunkt i filatelistisk viden kan formidle et væld af historiske kendsgerninger på en anderledes og meget seværdig måde.

En uventet gave

Engang i 1997 modtog museet en henvendelse fra en frimærkesamler i Kolding, Vagn Møller Nielsen. Han havde igennem mange år opbygget en specialsamling over emnet „Tysk okkupation og annektering af Østrig samt 10 års allieret besættelse“, altså de for Østrig så bevægede år fra 1938 til 1956.

Samlingen havde været udstillet et par gange og fået gode bedøm-

melser, men Møller Nielsen ønskede ikke at udstille den mere, da han ikke længere fandt det muligt at udbygge den yderligere. Da han heller ikke gerne så sit hjertebarn solgt og spredt for alle vinde, ønskede Møller Nielsen at vide, om museet ville overtage og bevare samlingen for eftertiden. Selvfølgelig ville museet gerne det, for det er netop et af vore formål. Vagn Møller Nielsen afgik desværre ved døden året efter, men ét af hans livsværker bevares altså her.

Samlingens indhold

I sit forord til samlingen har Vagn Møller Nielsen oplyst, at dens formål er at dokumentere ved hjælp af udgivne frimærker, bevarede breve, stempelafrtryk og censurmærker, hvorledes Østrigs postale selvstændighed i årene 1938-1956 i

Et tysk frimærke med Hitlers portræt, benyttet efter Østrigs befrielse. Mangel på egne frimærker nødvendiggjorde brug af de tyske frimærker, men det var obligatorisk at tilsværte førerens ansigt. Postvæsenet anbefalede, at man brugte en tilskåret korkprop til formålet.

større eller mindre grad var påvirket af fremmede troppers tilstedeværelse.

Samlingen omfatter i alt 96 albumblade, og den er disponeret i seks afsnit, som er:

- Optakten til og den tyske okkupation (Anschluß) i marts 1938.
- Den tyske annektering 1938-1945.
- Den sovjetiske besættelse i 1945.
- Renner-regeringen, allieret besættelse og censur.
- De østrigske „Länder“ og krigsfangelejre 1945-48.
- Østrigs genopbygning 1946-1956.

Samlingen kan ses i Frimærkekabinettet på 3. sal.

Mageløst - og trådløst

Af Jan Hybertz Gøricke

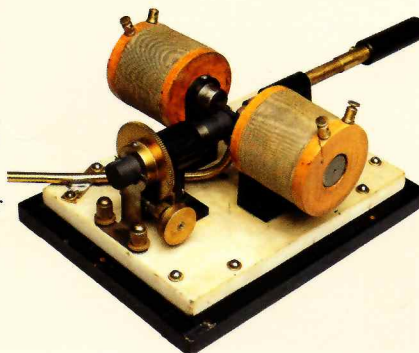
Valdemar Poulsens buesender medførte store fremskridt for den trådløse telegrafi, men skabte også mulighed for at sende tale og musik trådløst. Snart fylder den verdensberømmede opfindelse 100 år.

9. september 1902 indleverede opfinderens Valdemar Poulsen sin patentansøgning på „Fremgangs-

maade til Frembringelse af Vekselsstrømme med højt Svingningstal.“ Patentet blev udstedt 3. april 1903 med tilbagevirkende kraft.

Valdemar Poulsens patent beskriver, hvordan man med en buesender – en buesender – løste datidens problem med at frembringe vedvarende og højfrekvente radiobølger. Navnet „buesender“ kommer af, at senderen bl.a. består af en brændende kul-lysbue. Med spritlampen blev kul-lysbuen tilført en brintholdig atmosfære, hvilket fik frekvensen til at stige

enormt. Tilføjelsen af den brintholdige atmosfære er selve kernen i det danske patent nr. 5590.

Buegenerator, konstrueret af Valdemar Poulsen og brugt til de første eksperimenter med trådløs telegrafi. Apparatet kan ses på Post & Tele Museum.

Chr. Richs

Af Erik Jensen

I efteråret 2001 kom Werner Nielsen i Kokkedal i besiddelse af en kasse med papirer og billeder fra en fjern slægtning, Ole Høeg Hansen. Heriblandt befandt sig et telegram, som i 1937 var afsendt af Kong Christian X til Ole i anledning af dennes konfirmation, som tilsyneladende blev fejret i „Lottenborgs Udhus“.

Werner Nielsen vidste med sikkerhed, at det var familie til Ole Høeg Hansen, som siden 1920 ejede restauration Lottenborg overfor Sorgenfri Slot, og at Ole og hans forældre i perioder opholdt sig på stedet, så hvad det angår kunne telegrammet for så vidt være ægte nok. Alligevel var Werner Nielsen lidt i tvivl om, hvorvidt telegrammet måske blot var en spøg, og han fik en bekendt til at indsende det til museet til nærmere analyse.

I 1904 blev den første station til forsøg med Poulsen-buerne etableret nær ved Bagsværd Sø. Stationen blev senere til den navnkundige Lyngby Radio. Herfra udførte Valdemar Poulsen og hans partner, ingeniør P.O. Pedersen, forsøg med trådløs telegrafi og telefoni til en station i Esbjerg, hvorfor bygningen fik det misvisende navn Esbjergshuset. Dele af Esbjergshuset samt en større samling apparatur er bevaret og udstillet på Post & Tele Museum.

Poulsens buesender opnåede aldrig kommerciel succes i Danmark. Landets beskedne størrelse egnede sig ikke til trådløse langdistance-sendere. Ydermere opkøbte Store Nordiske Telegraf-Selskab nogle af

Det mistænkelige telegram fra Chr. Richs – ikke Rex – til hr. de Høeg Hansen i 1937.

Et falskneri afsløres

Telegrammet er i sig selv helt usædvanligt og alene af den grund lidt suspekt. Der har aldrig eksisteret en telegramblanket med et påtrykt – eller som i dette tilfælde påklæbet – avisbillede af majestæten på tekstsiden. Det påklæbede flag er placeret, hvor man sædvanligvis finder den ene halvdel af Statstelegrafens røde lukkeoblat, og en gennemlysning afslører intet spor af en sådan. Telegramblanketten er desuden af en type med den fortrykte tekst „København“, der kun blev brugt på Hovedtelegrafkontoret, Købmagergade 37, København, som er Post & Tele Muse-

ums nuværende adresse.

Af andre „faglige fejl“ kan vi konstatere, at København er forkortet „Kbh“ og ikke „Kh“ som autoriseret i P&T, og at såvel denne blyantsangivelse som klokkeslættet „14.20“ er anført i de forkerte rubrikker. Desuden antyder angivelsen „K3“ øverst, at telegrammet er afsendt fra Indleveringspostkontor København 3 i Store Strandstræde. Det ville have været mere naturligt for majestæten at benytte sin „egen“ telegrafstation, Hoftelegrafkontoret på Amalienborg.

Kongelige fejl

Kong Christian X ville næppe skrive „Udhus“ som adresse. „Anneks“ havde været mere passende. Vi er også af den sikre overbevisning, at kongen i hvert fald slet ikke ville forkorte *sit eget Lyngby* med „Kg.“. Det har altid heddet „Kgs. Lyngby“.

Til sidst er der lige endnu en lille nævneværdig detalje – majestæter skriver altid deres fornavn fuldt ud, da de jo ikke har andet efternavn end det ultrakorte „Rex“, og ikke „Richs“, som allerede i 1937 var navnet på et kendt produkt til supplerende og senere erstatning af kaffe.

Selvom museet nødtigt tager illusioner fra folk må det i dette tilfælde konstateres, at ikke alt der glimrer, er guld. MuseumsPosten takker Jørgen Berg, Nærum, for at have formidlet historien til os.

DET SKER PÅ POST & TELE MUSEUM:

Frimærkeudgivelser

25. september 2002 udgives to frimærker med temaet havforskning, to frimærker i serien frimærkekunst med værker af hhv. maleren Jens Birkemose og maleren Frans Kannik og et frimærke i anledning af åbningen af Metroen i København.

8. november 2002 udgives fem frimærker i en serie om danske boliger fotograferet af fotografen Jens Lindhe.

Fra 27. august 2002

Døde lande

Museets samlinger af udenlandske frimærker er opdelt i to hovedgrupper – de levende og de døde lande. Altså de lande, der fortsat udsteder frimærker hhv. ophørte lande. Fra tid til anden bevirker politiske omvæltninger, at nogle af de døde lande genopstår, og museet benytter under Danmarks formandskab for EU lejligheden til at præsentere frimærkerne fra nogle af de tidligere „døde“ lande, der i dag ansøger om medlemskab af EU.

5. september 2002 til 5. januar 2003

Peter & Mathilde

Peter Faber og Mathilde Fibiger i poesien og telegrafiens tjeneste

Udstillingen skildrer to markante profiler i anden halvdel af 1800-tallet: Versemager og civilingeniør Peter Faber, der blev landets første telegrafdirektør, og Mathilde Fibiger, forfatter og kvindesagsforkæmper, der blev landets første kvindelige telegrafist. Begge huskes de mest for deres kunstneriske virksomhed; Faber for folkekære sange som *Dengang jeg drog af sted* og Fibiger for sin kontroversielle debutroman „*Clara Raphael – Tolv breve*“, der satte skub i den første ligestillingsdebat i landet.

Café Hovedtelegraphen

Til 22. september 2002

Akvareller af den grønlandske kunstner Jens Rosing. Motiverne er hentet fra Grønlands flotte natur og særprægede dyreliv og har dannet forlæg for grønlandske frimærker.

Fra 24. september 2002

Mailart-udstillingen DIN ART 4, som er udlånt af Museum für Kommunikation i Frankfurt a.M., giver et bredt indtryk af 80ernes og 90ernes kunst i Europa og USA.

Fredag den 11. oktober 2002

Kulturnatten

Museet er ekstraordinært åbent fra kl. 18.00 til 24.00 og byder på musikalske indslag med Københavns post-orkester og konkurrencer for børn og voksne om at trutte højest eller smukkeste på posthorn. Følg med på www.ptt-museum.dk.

12-20. oktober 2002

Efterårsferien

Se programmet på museets hjemmeside www.ptt-museum.dk.

For børn og unge

I museumsværkstedet kan man alle dage skrive med pen og blæk eller boltre sig i multimediecenter, Post & Tele Lab, Internet-café eller frimærker i kassevis.

Udgivet af:

Post & Tele Museum

Redaktion:

Birgitte Wistoft (ansv.)

Erik Jensen

Layout: Finn Evald

Repro og tryk: Center-Tryk, Holbæk

MuseumsPosten udgives fire gange årligt og tilsendes gratis ved henvendelse til museet. Næste nummer udkommer i november 2002.

Oplag: 36.000

ISSN 0909-1920

Forsiden:

„Esbjerghuset“. Valdemar Poulsens sendestation ved Bagsværd sø. Interiør i Post & Tele Museum.

Adresse:

Post & Tele Museum

Købmagergade 37

Postboks 2053

1012 København K

Tlf.: 33 41 09 00

E-mail: museum@ptt-museum.dk

www.ptt-museum.dk

Åbningstider:

Museet

Tirsdag-lørdag kl. 10-17, onsdag dog kl. 10-20,

søndag kl. 12-16. Mandag lukket.

Café Hovedtelegraphen

Købmagergade 37, 5.

Tlf. 33 41 09 86

Samme åbningstider som museet, men køkkenet lukker en time før museets lukketid og er også lukket kl. 16-17.30 på onsdage.

Studiehuset

Valkendorfsvej 9

Tlf. 33 41 09 00

Åbningstid:

Tirsdag-fredag kl. 10-15 samt den første lørdag i måneden kl. 10-15.